

Overweging De Posten, vrijdag 8 november 2024 bij evangelie van zondag 10 november, 32^e zondag door het jaar

Bij 1 Koningen 17,10-16 / Pslam 146 / Hebreeën 9,24-28 / Marcus 12,38-44

We hebben gelezen over twee weduwen: twee kwetsbare vrouwen. Kwetsbaar, omdat ze geen man of familie hebben die voor hen zorgt. Hun inkomen was vaak ontoereikend, ze waren afhankelijk van de goedheid van familie of bureu.

De weduwe bij Elia ziet haar einde en dat van haar zoon al naderen, omdat ze door haar leeftocht heen is en geen toekomst meer voor hen ziet. Ze verwacht te sterven als haar laatste meel en olie op zijn. Kennelijk is ze alleen en zonder hulp van anderen.

En toch doet ze wat Elia, de profeet, van haar vraagt. Hij vraagt haar om voor hem een broodje te bakken van het laatste dat ze heeft. En wat blijkt: juist als ze alles geeft wat ze nog heeft, blijkt de pot met meel en de kruik met olie nog steeds voldoende te hebben voor een volgende maaltijd.

God wil dat we léven – in vertrouwen, omdat ons leven kostbaar is, nodig is. We kennen Gods wegen niet, maar mogen erop vertrouwen – erin geloven! – dat God de beste weg weet voor ons.

Ook in de tempel is er een weduwe, die het niet breed heeft. Slechts twee penningen kon ze missen, haar leefgeld, het laatste wat ze bezat! Toch geeft ze dat alles en is daarmee, net als de weduwe in de eerste lezing, een voorbeeld van vrijgevigheid en vertrouwen.

Jezus spreekt de groep schriftgeleerden aan die zich aandacht en respect laat aanleunen, die graag belangrijk gevonden wil worden, tegen wie de mensen op zien. Het is gemakkelijk om vrijgevig te zijn als je veel geld hebt – dan blijft er nog genoeg over. Maar als je alles geeft wat je bezit... je moet het maar durven. Je zet dan je leven op het spel. Dan is je godsvertrouwen heel groot.

Hoe zit dat met onze kwetsbaarheid. Hoe zit dat met ons vertrouwen?

Ook zoals wij hier bijeen zijn, hebben we al veel verloren. Onze partner, onze gezondheid, onze vertrouwde leefomgeving. Ook wij zijn kwetsbaar en vaak alleen. Alles wat we nu nog geven kan het laatste zijn.

Wat blijft er dan over?

Jezus zegt ons dan dat God ons niet vergeet. God ziet de waarde van de mens, van de kwetsbare mens, de mens die alles gegeven heeft. Dat maakt ons niet overbodig! Dat maakt ons nog steeds mens. Jezus heeft oog voor het kleine, voor de kleine, kwetsbare mens, ondanks anderen die zich groot vinden, belangrijk vinden, aandacht opeisen, het beter weten, de wetten bepalen.

Want tegenwoordig lijkt het alsof ons leven geen waarde meer heeft als we niets meer te bieden hebben of slechts een heel klein beetje. We zijn oud en afgeschreven, ziek en overbodig, we zijn een blok aan het been van de maatschappij en onze familie.

Maar nee!, zegt Jezus. Wat wij kunnen geven, ook als is het bijna niets, maakt ons juist niet overbodig! Want was het niet Christus zelf, die álles gaf, tot zijn leven toe, zodat wij kunnen leven?! Maakt dat wegschenken ons niet juist de mens naar Gods hart?

God geeft ons zijn liefde – of we nu arm, ziek en hulpeloos zijn of niet. En daar is hij niet zuinig mee. Zijn liefde is overvloedig!

Het is in ons leven niet nodig op een voetstuk te staan en van alles te kunnen, om jong en mooi en slim of sportief te zijn om mee te tellen. Het is niet nodig om aanzien te hebben, rijk te zijn, belangrijk gevonden te worden, alles beter te weten, vrijgevig te zijn als we toch geld genoeg hebben.

Voor God telt iedereen mee, ook de mensen die niet meer meetellen in de ogen van de mensen die de regels bepalen, van mensen die uit zijn op bewondering en applaus, die op ons neerkijken.

Het gaat Jezus er niet om hoeveel geld we geven met de collecte. Ook en juist als we *aandacht* geven, *tijd* geven, een *glimlach* geven, een uitnodiging aannemen, God danken dat we er mogen zijn - zijn we kostbaar in Gods ogen. God is rechtvaardig. Hij kijkt in ons hart - of dát open staat voor God en voor elkaar.

Het gaat erom dat we Gods liefde beantwoorden; zijn vrijgevende, allesomvattende liefde. Jezus opent onze ogen, zodat we weer opgericht worden, het leven weer kunnen omarmen. Bevrijd van de ketenen van angst en van die de maatschappij aan ons oplegt – over hoe we volgens die regels zouden moeten zijn.

Laten we genieten van wat God ons geeft – een luisterend oor, een lieve vrijwilliger die ons naar deze viering brengt en weer thuis, een zorgzame medemens die kijkt of het goed met ons gaat, ons voedsel brengt, ons huis schoonmaakt, een praatje maakt.

We zijn het allemaal waard, we zijn allemaal waardevol. Ons leven is meer waard dan twee penningen, dan een pot met een klein beetje olie en een handje vol meel. Onze innerlijke houding maakt ons mooi en dierbaar. Zo mogen we op Hem vertrouwen, zo mogen we in zijn liefde geloven.

Zo heeft God ons lief. Zo zijn wij Hem waard. God is niet neerbuigend maar richt ons op.

Amen.